

Sen

Hm...

Ještě a ještě se mi o ní zdává.
Já nejsem pro sny.
Člověk v posteli
ať leží opodál,
sekyra do špalku,
ať on si klidně vězí
sám nedaleko od sebe.

Hluboký, přesný.

On ten sen vejde vždycky znenadání,
jak chodí za mnou
dobrých sedm let.
A čas jen něco maličko smyl na ní.
Trochu ji zbělel
jako starý snímek
ale z té krásy snítka neubral.
Ona se ve snu stejně na mě dívá,
trošku jak přes vodu,
ale já vím: je živá.
Má pusku pootevřenou
jak ti, co v mlze žijí
a pijí mlhu,
mlhou létají.

Tak se mi vrací.
Tehdá v nemocnici
vrátný mi řekl, že Anka je mrtvá.
A já se neptal,
neptal podruhý.

Jedenkrát smrt,
to člověk právě snese.
Jenom jsem vůbec, vůbec nepoděkoval
a obrátil se ke dveřím
a šel.

Ty šedý dlaždičky
počítaly mě dole pod nohama
tam v chodbě svatý Anny,

však je mám spočítány
s plnou pamětí.
Po nich jsem přešel,
bylo to pár kroků,
po nich jsem chodil
celý staletí.
Při druhém okně stará sestřička
zalívala zrovna bílou kytku
a mně se zdálo,
že ony se na sebe
lítostně usmívají.

To bylo všechno.

Ještě a ještě se mi o ní zdává.
A je to sedm let.

A ten sen, znáte,
jak jsou lidi chytří,
je těžký na mně nepoznat,
necítit, neuvidět.
Jdou o mně řeči.
Ať si jdou, kam chtějí.
Já přece nežiju ve špatný beznadějí,
chtěl bych mít lásku,
strašně chci mít rád,
abych měl pořádně se o co ustarat.
Ale ten sen mi nohy zamotává.
Do pytle, jako odsouzenýmu.

Ještě a ještě se mi o ní zdává.